

Владимир Колев
Врабци по жицата

Колелата на влака притропват приспивно. Есенното слънце се е настанило срещу прозореца на купето и не препича, не грее, а приятно подтопля. Искане ти се да се протегнеш като котарак и да притвориш очи. Но сержант Шоко, макар и малко новобранец по стаж, е всъщност много сериозна работа. При него шест-пет няма! Преди да тръгне получи указания, които ще спазва! Желязно! Защото днешният ден е много важен. Предстои му първото конвоиране на арестант към затвора. Там, където престъпникът ще отлежи това, което си е заработил!

На Шоко много му се иска да изглежда така... тежък, сериозен. Не харесва приятния си теноров глас, иска му се да звучи дрезгаво, бавно. И малко се ядосва на себе си, като се хване, че бърбори бързо и почти с фалцет.

Кога е притворил очи?! Сепва се и поглежда към арестанта. Добре. Престъпникът стои спокойно и съзерцава есенния пейзаж през прозореца.

Преди да тръгнат, лейтенантът го предупреди. Нещо от рода – крокъ е, няма да опита да те удари и обезвреди, а после да духне. Но не се лъжи. Не бърбори с него. Въобще! А пък и през ум да не ти минава да му отключваш беззниците! Лисица е. Абе, гледай си службата по устав! Ясно?!

– Момче, да ти се намира една цигара?

Ясно. Тарикатът опипва почвата. Първо две думи и една цигара, а после... Знаем ги тия...

– Не е позволено! – строго изсумтява уставният сержант.

– Запомни от мен синко! На този свят всичко е позволено... Стига да си го позволиш сам... И да не слушаш тия, които те яздят и поучават.

Ей така да говориш, че да те чуват. Шоко усеща в себе си нещо като завист и симпатия едновременно. Гласът на арестанта е приятно дрезгав и добър. Внушава доверие. Защо пък да не го почерпи с цигара...

– Имам само „Мелник“...

– Като няма друго, ще пафкаме „Мелник“... И неговите листенца под слънце са расли...

Арестантът позасуква ръце, за да може да си извади цигара. Поема с наслада първата глътка дим.

– Благодаря синко! Хайде сега, бръкни във външния ми джоб и си извади една хартийка. Знаем, че не ви гледат с големи заплати. – Понеже полицаят явно се колебае, арестантът се засмива добродушно. – Аз съм чичо Тони, а ти си сержант Шакаданов. И те наричат Шоколадчо, а за по-кратко Шоко. Виждаш ли колко неща знам за теб? Ти си добро

момче и един ден ще ми дойдеш на крака. Хайде сега, бръкни и вземи хартиятката. Някога може и да разбереш, че хартиятките не са най-важното нещо на тоя свят...

Хубави хартийки... Двайсетачки... То, кой ли не взема? – Шоко става, поглежда през стъклото на вратата, а после бързо бръква в джоба. В бързината, ама въобще не нарочно, измъква две банкноти. Поглежда пак към вратата и понечва да върне втората, но чичо Тони се изкисква:

– Късмет ти е бе, синко... Не си бягай от късмета. Да си купиш шоколадче.

Ако някой друг го беше казал, Шоко би го подсетил и то, по... подходящ начин, че освен хлапешки прякор има и здрава ръка на спортист, тренирана с години. Но чичо Тони е добряк, той не се подиграва. Да имаше всеки ден такива чешити за конвоиране... Тогава и полицейската заплата би стигала.

Сержантът се протяга и с удоволствие се оставя на ласката на слънцето. Неусетно задрямва пак. В просъница чува приятен женски глас и се унася в мечта с музика, в която мацка с фигурата на Наоми Кембъл нещо му...

Постепенно се завръща към деня, часа и купето. Това сигурно пак е сън. Не, не е! Тук наистина има мацка, но не черна пантера, а блондинка. Седнала е до чичо Тони и нещо си говорят. На френски. А чичо Тони е... без белезници! Да така е! Ето ги, на масичката до прозореца! Момичето се усмихва, а чичо Тони го представя приятелски:

– Запознайте се. Дъщеря ми. И тя е Тони. Антоанета. Шоко – в перспектива наш доверен човек...

Такива очи, веднъж да ги видиш, до живот ще ги помниш. В тях има недоверие – на кантар те слагат. Има още хубава насмешка и още нещо, за което няма измислена дума. Тези очи могат да те направят свой слуга, стига само да поискат. Краката ще й целуваш. Имам предвид, както се целуват крака на повелител, пръстите им, а не някакво друго целуване. За друго целуване явно трябва специално разрешение...

Младият сержант, с прякор Шоко, от шоколадчо, мисли! Как е успял да се отключи този тарикат? Как – ами Тони, дъщеря му, е свършила тази работа. А тя откъде се появи? Ей, ама мацка, та дрънка... Откъде ще се появи?! Такова нещо от небето не пада. И навсякъде не се появява. А само където трябва...

– Татко, гладна съм, хайде да отидем до ресторанта да хапнем нещо. Каня Ви и Вас...

Има си хас пък и да не ме покани! То, както е тръгнало... Защо пък

да не отидат до ресторанта? Шоко излиза последен от купето, като предвидливо слага белезниците в чантата си. За всеки случай, хора сме...

Тия, келнерите, са страшна порода. По нюх те усещат дали си с пачка в джоба, или кесията ти е с дантели. След минути, на масата вече са наредени всички благини на ресторанта. Неудобно е да признаеш и пред себе си, че си виждал черният хайвер, но не си го вкусвал... Виното е може би сухо, може би – полусухо... Защо ли наричат вината сухи? Всички са мокри. И пивки... Колко чаши, хоп, а?...

Говорят на френски. И, като ги гледаш отстрани, ходи повярвай, че това са баща арестант, на път към панделата и неговата нещастна дъщеря!

След хапването, сержантът с удоволствие се протяга. Вади кутията „Мелник“, но усеща че е сгафил. Като го види това лъскаво бижу какви цигари пуши, няма да му даде и обувките да ѝ целуне. Прощавай Венче, но като видиш тия очи, забравяш всички други. Пък да не ти разправам какви неща започват от очите надолу... Детайли, едни такива...

Ама златен е тоя чичо Тони! Привиква с едно пръстче келнера и му казва нещо на ухо. След минута тоя с папионката, се връща със стек „Малборо“. Шоко отказва отначало за очи, после прибира стека в чантата, но оставя една кутия. Разпечатва я. С тия цигари вече може и да почерпиш. И е хубаво, когато чаткаш етикета. Ето сега трябва да поднесеш пламъчето първо на Тони, а после на таткото!

Тони – дъщерята, кимва с очите загадка, в тях има вече нещо топло, приятелско. А Тони – таткото е по-... разсеян, но като баща – „Благодаря синко“. Продължават да си бърборят. На френски, естествено.

Тъкмо пак да се поунесе и татко Тони нарежда:

– Хайде към купето. След десет минути е твоята гара, скъпа. Трябва да слизаш. Пък и да не направим лошо на момчето, то така съвестно си гледа работата...

Когато спирачките на влака заскърцват, баща и дъщеря се прегръщат. После тя скубва тесте петдесетарки от чантата си и ги подава на татко. Той ги напъхва небрежно във вътрешния джоб.

Сержант Шоко излиза в коридора уж да се огледа. Всъщност, гледа само отдалечаващата се фигура и усеща, че очите му изтичат. Господи, дай ми само веднъж да пусна ръка от това кръстче надолу, пък ми вземи душата! Венче, извинявай...

Когато се прибира в купето, вижда как татко Тони си слага внимателно белезниците. Обяснява:

– Да не влезе някой... Защо да хабим нерви?... Щракни ми ги, но

по-внимателно, да не ми стягат...

Обидно! Как така ще ги щракне? Сигурно е станала някоя съдебна грешка. Така, както се търкалят парите из ръцете му и грешката ще бъде поправена. А и да влезе някой навлек, ще види че безлезиците са където трябва. Пък дали са щракнати или не, не е негова работа...

Това слънце така приятно подтопля... Как да не придремеш още малко?...

Скъргането на спирачките преди съседната гара не събужда добрия, старателен сержант. Татко Тони става без да бърза. Тръгва към вратата, но се сеца нещо и вади няколко петдесетарки. Внимателно ги слага в джоба на момчето.

На перона го чакат две други, негови момчета. Пред як като бик джип. Марка „Чироки“!

След два месеца, пред оградата на хубава крайградска къща, спира раздрънкана „Лада“. От нея слиза бившият сержант Шакаданов. Натиско звънеца.

– Да моля! Какво обичате? – гласът е по женски нежен, но и опипващ.

– Нося бележка от господин Антонов.

– Покажете я на камерата над Вас, моля!

Приятният млад мъж бърка във вътрешния си джоб и вади петдесетарка. Последната. Вдига я към обектива.

Налага му се няколко минути да погледа врабците, накацали по жиците отсреща. Налага му се...

Макар и звучащ малко металически, този смях не може да бъде сбъркан:

– Ти ли си синко? Добре дошъл! Влез, моето момче!

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Сержантът беше млад добродушко с яки мускули. Докато пътувахме, около два часа ме убеждаваше какъв жив устав е. А мен все не ме напускаше усещането, че мечтае да се продаде. Изгодно, разбира се!

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11910>]